UN VIS DE-O VIAȚĂ

Țup stătea pe marginea prăpastiei din buza pădurii. Privea în jos și știa că, dacă ar fi căzut acolo, praful s-ar fi ales de ea. Praful, nu alta! Dar nu avea de gând să cadă. O, nu! Avea de gând să zboare! Visa la acest moment de foarte mult timp... Probabil era încă în ou atunci când și-a imaginat pentru prima dată că zboară.

Inima îi bătea tare-tare și din ochișorii care îi străluceau de emoție două lacrimi, ca două diamante, îi alunecară pe lângă cioc. Nu erau lacrimi de durere sau de tristețe, ci de fericire și speranță. Un vânticel blând sufla ușor, iar puiul de ciocârlie îi sorbi cu nesaț parfumul de flori, de frunze, de toamnă. Simțea că vântul o va lua pe aripile lui și-o va ajuta să zboare sus, spre soare, departe, dincolo de prăpastie.

Micuța ciocârlie trase încă o dată aer în piept, adânc. Apoi își întinse aripile și sări. Dar atunci când încercă să dea din aripi ca să se ridice spre cer... nu le mai putu mișca! Deloc! Atârnau ca două pietre grele care o trăgeau spre fundul prăpastiei. Țup se prăbușea și nimeni nu o mai putea salva. Îngrozită, închise

ochișorii și se gândi pentru ultima dată la Buhu-Pădurii, la melcul Fulger, la corbul Tor, la bunul ei prieten, Zăpadă, la curcanul Gelu, la frățiorii ei și la…

La mama. Of, parcă îi auzea glasul care o striga:

– Țuuup! Țu-uuup! Hai sus!

Țup îi răspunse:

– Mamă, pe cuvânt că sus încerc să ajung, dar nu pot să mă ridic! Nu pot să îmi mișc aripioarele!

Dar mama ei insista:

– Sus, Țup, sus! Hai, trezește-te!

„Pardon?! Cum adică să mă trezesc?! Eu tocmai cad pentru că nu îmi pot mișca aripile…“

– Țuuup! Hai, somnoroaso, sus, e prima zi de școală!

„Hopa… Stop!“

Căderea în prăpastie se opri busc, ca într-un desen animat, iar Țup își dădu seama că… visase! Uaaa, ce bine! Ce bineee! Visaseee! Gata, nu avea să se mai facă praf pentru că nu exista nicio prăpastie… era prima zi de școală! Deschise ochii și văzu chipul mamei, care-i zâmbea. Dormise la ea în cuib pentru că urma o zi atât de importantă. Abia aștepta să vadă școala, să își întâlnească profesorii și colegii.

Înainte de a merge la culcare, mama îi pregătise ghiozdănelul și uniforma, apoi povestiseră despre toate lucrurile minunate pe care urma să le învețe. Țup voia să afle cât mai multe despre planeta noastră și vietățile ei, despre trecut și despre cum toți, împreună, putem crea un viitor frumos.

Mama o mângâia acum pe cap cu aripa ei moale.

– Bună dimineața, iubita mea. Ai visat ceva? Te agitai în somn...

– Bună dimineața, mami! Da, am avut un vis ciudat. Am visat că încercam să zbor.

Mama o mângâie din nou și o privi adânc în ochișori.

– Țup, uneori nu trebuie să ai aripi ca să poți zbura. Lucrurile pe care le vei învăța la școală te vor ajuta să călătorești unde vrei tu. Cu ochii minții vei putea vedea orice loc din lume și vei întâlni ființe minunate. La cum te știu, sufletul îți este pregătit pentru orice aventură.

– Da, mami, dar tot mi-ar plăcea să pot zbura de-adevăratelea, nu doar în vis. Și, știi, nici măcar în vis nu pot zbura.

Mama tăcu o clipă și apoi spuse:

– Țup, IMPOSIBIL e doar un cuvânt, nu-i așa? Să nu uiți niciodată asta, pentru că tu ești cea care ne-a dovedit-o tuturor. Hai acum, sus, se face târziu și, în plus, cineva te strigă de minute bune în fața cuibului. Un prieten… interesant.

– Aaa, e Zăpadă. O să fim colegi de clasă.

– Nu, nu e Zăpadă, pe Zăpadă îl știu și-l plac. E altcineva. Poartă fustă. Se tot agită, și-o tot aranjează, la gât are mărgele și din când în când scoate din ghiozdan o oglinjoară în care se privește. Pe urmă gâlgâie ceva ce nu înțeleg, se înfoaie și iar se aranjează… E o pasăre mare și cu toate că poartă fustă, nu pare fată.

– E Gelu! spuse Țup, zâmbind cu ciocul până la urechi. Geluuu?! Ce mă bucur că vine și el la școală! Știi, e mai mare decât noi. Adică, decât mine și Zăpadă. Fug să mă spăl și să mă îmbrac!

– Vin să te ajut, Țup! dădu mama să se ridice.

– Mulțumesc, mami, nu e nevoie, mă descurc singură! răspunse Țup și o zbughi spre jumătatea de nucă în care mama punea în fiecare dimineață rouă proaspătă. Își spălă ochii, ciocul și penele, își trase repede uniforma cu fustiță de școlăriță, ciuguli câteva semințe, își luă în spate ghiozdanul cu pachețelul

pentru școală și dădu să fugă spre Gelu, care se foia tot mai înfoiat.

– Stai, Țup! Vin și eu cu tine! strigă mama. Doar nu credeai că te las singură în prima zi de școală.

– Nu, mami, nu credeam, dar tu poți ajunge în zbor până la școală. Eu… merg cu Gelu pe jos. Curcanii nu pot zbura prea mult, mai ales cei dolofani ca Gelu, îi explică Țup mamei sale, zâmbind. În plus, gândește-te cum se vede de jos, de pe pământ, un curcan cu fustă care zboară.

Apoi îi făcu un semn cu ochiul și o zbughi în fața cuibului.

COLEGUL CU FUSTĂ

Era o minunată zi de început de toamnă. Soarele lumina vesel și-și trimitea generos razele prin frunzișul pădurii. Cântec de păsări și zumzăit de albine se auzeau de peste tot, iar Țup era tare binedispusă. Abia aștepta să ajungă la școală. Gelu o aștepta învârtindu-se pe loc și gâlgâind foarte agitat.

– Bună dimineața, domnule Gelu! Cât de tare mă bucur că...

– Pișpirico, să nu aud un cuvânt!

– Ăăă... pardon?! Ce cuvânt?

– Ai vreo problemă cu fusta mea?

– Ăăă... nu. Ce problemă să am?

– Crezi că cineva va avea vreo problemă cu fusta mea? Apropo, arată bine? Țesătura e frumoasă? Pliurile sunt drepte? Modelul imprimeului e extravagant, dar nu țipător, nu-i așa? Eu am făcut-o! Sunt designer, adăugă Gelu, și-și umflă mândru uriașul piept.

– E minunată, domnule Gelu, felicitări, e o fustă foarte drăguță. Dar nu mai sunteți prinț scoțian?!

– Care-i problema, pișpirico? Nu pot fi prinț-designer?! Designer cu sânge albastru? Nobil? Bineînțeles că pot, chiar sunt. Așadar, nu-i așa că aceasta e cea mai grozavă fustă-masculină-de-școală pe care ai văzut-o?

– Domnule Gelu, sinceră să fiu, e prima fustă-masculină-de-școală pe care o văd; dar da, e foarte drăguță. Și important e să vă simțiți dumneavoastră bine cu ea, adică în ea, fără să vă pese ce cred alții. Totuși, de ce ați ales să purtați fustă, nu v-au crescut încă penele pe fun... ăăă... la coadă?

– Ce treabă ai tu cu faptul că port eu fustă, pișpirico? Port pentru că așa mă simt eu bine și nu-mi pasă de ce cred alții! Uau, ce înțelept sunt! Trebuie să-mi notez replica asta!

– Păi, tocmai v-am spus-o eu...

– Tu? N-am auzit, eu o gândisem și...

Vrjjjuuum!

Un zgomot înfiorător care tot creștea și se mărea și huruia și duduia ca un tren rămas fără frâne se auzea tot mai aproape, și îl întrerupse pe Gelu. Un fel de tornadă nu prea înaltă ce ridica frunze și praf se îndrepta cu o viteză uluitoare spre locul unde erau puiul de ciocârlie și curcanul care începuse să gâlgâie agitat.

Dar vârtejul trecu fix pe lângă ei, îi zburli lui Țup toate penele, îi ridică fusta lui Gelu de i se văzură, mă iertați, chiloții cu inimioare roșii, iar apoi, din mijlocul vârtejului, apăru un cap. Un cap chel, deasupra căruia stăteau doi ochi telescopici și bulbucați. O gură maaare strigă cât putu de tare:

– Fetițo, nu mai stați la taclale ca babele la poartă, că o să întârziați la școală! Și vă dau avertisment!

Era domnul Fulger. Melcul Fulger. Care s-a îndepărtat cu aceeași viteză cu care apăruse.

Țup își aranjă penele râzând în hotote și se întrebă ce avertisment le-ar putea da domnul Fulger. Gelu, supărat că-i fuseseră deranjate pliurile fustei, zise înciudat:

– Melcul ăsta dus cu capul o să intre într-o bună zi într-un copac. Și o să-și facă bucăți-bucățele cochilia, o să devină un limax d-ăla molâu ca un jeleu. Pe mărgelele mele că ar trebui să avem un polițist în pădure, să-l amendeze pentru că merge așa repede. Uite, mi-a deranjat toate pliurile fustei; și le călcasem perfect!

– Lăsați, domnule Gelu, la cât de bine ați croit fusta, vă cade perfect peste chiloțeii ăia cu mânecuțe, plini de inimioare.